

paatage sig at nedrive et Hus. — Det samme gælder om Dymdringsarbejder og Udtørningsarbejder og flere andre Arbejder. Jeg er sikker paa, at det er en naturlig Ting, at naar en Mand, en Husejer, eller hvad han nu er, tager et Menneske til at udføre et Haandværksarbejde eller Bygningsarbejde f. Eks., bør det Menneske virkelig være forsikret, og det bør naturligvis den gøre, som har antaget Arbejderen. Er det en Husejer, maa han vide, at i det Øjeblik, han tager en Mand i Arbejde, er han forpligtet til at forsikre ham. Det burde staa i Loven, og det kan meget nemt komme til at staa der, ved at man stryger Ordene „som sin Næringsvej“. Hvis det skulde blive vedtaget, hvad der er foreslaaet her i Lovforslaget, vilde der være sat en Præmie paa, at de, der benytte Folk, der høre under de i § 3 nævnte Virksomheder, undgaa de faguddannede Folk, de Folk, der altsaa fortaar sig paa Virksomheden. De Folk, der komme i Stedet, ere mere udsatte for Farer end Fagfolkene, der maaft arbejde under en Mester, der fortaar sig paa, hvilke Sikkerhedsforanstaltninger der bør træffes. Det er Hovedsagen for mig at faa dette Forhold forandret saaledes, at det bliver enhver, der beskæftiger Folk ved de i § 3 nævnte Virksomheder, der skal holde sine Arbejdere forsikrede.

Et andet Hovedpunkt, som jeg tror, jeg kan slippe med kortelig at omtale, er dette, som er blevet sagt, at Loven skulde give Hjælp til Selvhjælp. Det fortaar jeg nu ikke. Jeg finder intet Sted i denne Lov nogen Anthydning af, at der er nogen, der hjælper sig selv. Arbejderen har ingen Forpligtelse efter denne Lov til at hjælpe sig selv, ikke en Gang Forpligtelse til at være i en Sngetasje — det ærede 5te Medlem for 7de Kreds (Kottbøll) troede, at Arbejderen var forpligtet til at være forsikret i 13 Uger, indtil han kan rejse Krav mod Arbejdsgeveren efter den foreliggende Lov, men det er jo urigtigt. Jeg synes, at Arbejderen burde have nogen, om end en ganske lille, Forpligtelse i saa Henseende til Gen-gæld for det store Gode, han faar. Det kan have mange gode Sider, at Arbejderen ved, at han skal passe paa og selv foretage noget. Hans Forpligtelse skulde da gaa ud paa at holde sig sygeforsikret de 13 Uger, som gaa forud for Forsikringskravets Indtrædelse. Derjom det ikke kan forandres i denne Lov, taber den en stor Del af den Betydning, som vistnok mange tillægge den, og det vilde i Særdeleshed blive en stor Skuffelse for mange Arbejdsgevere, som nu faa en Forpligtelse til at forsikre deres Arbejdere, i

mange Tilfælde vistnok højere, end de tidligere have gjort det. Tidligere have de ganske vist maattet have dem forsikrede lige fra den Dag, Manden kom til Skade, medens Forpligtelsen efter Forslaget først skal begynde efter de 13 Uger, men Forpligtelsen vil alligevel under en eller anden Form komme til at løbe i de 13 Uger. En Arbejdsgever vil nemlig vanstelig kunne stubbe en Mand til Side, der er bleven slaaet for-dærvet og ikke kan arbejde, i de 13 Uger. Der vil blive et Prellereri, og hans gode Hjerte vil meget ofte løbe af med ham, og det er en Uting, naar der paalægges saadanne bestemte Byrder efter de tretten Uger, som findes her.

Det er det væsentligste, jeg har at sige, og af Hensyn til den fremrykkede Tid skal jeg glæde Tinget med at holde op.

Formanden: Den ærede 2den Lands-tingsmand for 9de Kreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Stilling: Maaft jeg maa til det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Oct. Hansen) bemærke, at det er dog ikke rigtigt at bebrejde mig, at jeg har klaget paa Industriens Begne over, at Industrien ikke kunde bære Byrden. Det har jeg slet ikke sagt. Jeg har sagt, at det var en Undtagelseslov, der fastede en ny Byrde over paa Industrien. Alle andre have sagt, at den kan bære det, og jeg tvivler ikke om, at det ærede Medlem sender i hvert Fald til enkelte Industrier, særlig Storindustrier, der ere i Stand til at bære denne Byrde; men de, paa hvis Begne jeg særlig har talt, ere de saakaldte farlige Haandværk, som ikke ere toldbeskattede. Det har jeg ogsaa lært i Toldkommissionen, at det er ikke alt Guld, der glimrer, at der er meget af det, der kaldes for Storindustri, der vistnok ikke kan bære ret mange Byrder flere end dem, de allerede have. Og i alt Fald, de mindre Haandværk, de, der drive de farlige Erhverv, antager jeg personlig, ville være brøstholdne ved at bære de Byrder, der nu lægges paa dem i Modsetning til det øvrige Samfund, hvor disse Ulykker ville kunne ste i lige saa fuld Maal.

Randsen: Jeg vil gerne fraraade det høje Ting at følge det Raad, det ærede 3dje Medlem for 1ste Kreds (Jussing) gav, nemlig at udsætte denne Sag, indtil de Undersøggelser, han sigtede til, være foretagne. Der synes nemlig at hvile en noget uheldig Skæbne over de Lovforslag, det ærede Medlem faar udsat til nærmere Undersøggelse. Jeg skal saaledes henvise til Lovforslaget om